

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXI. Concluditur horum ascensum materia, admirandis quibusdam
eventibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

rum Dominorum Angelorum sum secundò reduc[t]a ad meum angulum. Laudetur Divina Majestas in æternum. Amen.

Quadam hujus scripti difficultates sunt superius sufficienter explanatæ. Quod attinet ad cetera, non tam nostrâ indiget explicatione, quàm incitat ad affectum gratiarum a-

ctionis, erga magnum Deum nostrum, qui usquoad eo sublimibus modis, liberaliter & mansuetè communicat suis creaturis. Anima mystica procul dubio fuerint Angelus. Possent præterea dici alia, sed quæ ex sacris Interpretibus, agentibus de curru Ezechielis, facili intelliguntur.

CAPUT XXI.

Concluditur horum ascensuum materia, admirandis quibusdam eventibus.

Dixi jam capite decimo septimo, omnes propè descriptas à nobis gratias, quas hæc Virgo à Deo est consecuta, præstas ipsi fuisse, dum à Divina Majestate elevaretur ad cælum; atque hoc loco, ubi pertractabamus argumenta perfectionis, ad quam pertinebat, illos tantummodo ad cælum ascensus esse collectos, ex quibus id ipsum clariùs concluderetur. Tales sunt, quos nunc referam. Qui sequitur, evenit, anno sexcentesimo vigesimo sexto, sic ab ipsa descriptus.

Die secundâ Decembris, à media nocte ad horam usque quartam matutinam, egi cum Deo, eliciens ferventes affectus contemptus mei ipsius, depromptos ex mei cognitione, quam mihi Ejus Majestas communicabat. Erant adeò vehementes, ut deficerem viribus, & rogando Deum, ut me adjuvaret ac illuminaret, dicebam summâ mihi possibili devotione Psalmum: *De profundis*. Deus meus solabatur & confortabat, tandèmq[ue] duxit ad cælestem Jerosolymam. Ibi me Domini mei Angeli prostraverunt super pavementum illius cæli, & acclinavi caput ad fasciculum delicatissimorum, & suavissimè redolentium florum, qui illic erat, atque obdormivi. Somniavi, ostendi mihi, viderique à me Divinam Essentiam, & ejusdem attributa, eo modo, quo in hac vita mortali possunt in mysticis videri figuris. Expergefacta sum ex somno, & visa mihi fui, non somniavisse, sed sicut dixi, vidisse illud Bonum: atque re ipsâ non fuit aliter. Postquam evigilavi ex isto quasi somno, ducta sum à

meis Dominis Angelis ad Majestatem magni Dei nostri, qui mihi dixit verba, quæ aliàs, & refertur semper plurimum erubescere, sed à Confessario meo scribere sum jussa: fuerunt autem hæc: *Tota pulchra es amica mea*. Cum ita me compelleret audire, abalienata fui à me præ verecundia, ac dixi: Mi Domine, noli me taliter compellere, alioquin dicam, istud aliquum non esse tuum. Divina Majestas dissimulavit hanc meam opposicionem. Angeli verò me derepente immerferunt in quandam velut puteum illius cæli, qui totus quoque erat cælum, & coloris celestis. Intravi ipsum usque ad pectus, atque me, nescio quâ ratione, renovavi, & videor mihi inde exivisse alia. Tum Dominus speciem gerens Divini Solis, me pulcherrimâ irradiavit luce, ita ut etiam ego resplenderem, & propter radios predeuntes ex meis brachijs, manibus, digitis, ac pectore, quibus perstringebantur mei oculi, cæcutirem. Ita hoc visum fuit constituta: postquam sum reduc[t]a ad meum angulum. Deus sit in æternum benedictus. Amen.

Die decimâ nonâ Augusti, anno sexcentesimo vigesimo septimo, refert in scripto subsequentia.

Toto fermè hoc mense Augusto sum passa gravissimos oculorum, pectoris, & dorsi dolores. Exurebant me vehementes quidam æstus, integris durantes diebus & noctibus, meque continuè excruciantes, langvente ac deficiente naturâ, ut mihi videretur expiratura. Fiat Divina voluntas. Interea conspexi Majestatem Jesu Christi Ser-

Servatoris nostri, qui mihi dixit: Anima mea, veni mecum, & respirabis à tuis afflictionibus: non videor enim posse amplius permittere, ut tam multa patiaris. Ducta fui à Domino ad cœlestem Patriam. Ibat solum mea anima, quam videbam in specie quasi quadrimestris infantuli, candidissimam, gerentemque longos & flavissimos capillos. Taliter constitutam me Dominus duxit suis sanctissimis manibus, & præsentavit Beatissimæ Trinitati. Pater æternus me suscepit ad sua brachia, in quibus vidi meam animam, non jam in ea priore specie, sed modo spiritualissimo. Univit me sibi idem Dominus, & reliquis duabus Divinis Personis, unione forti & svavi. Ibi mea anima mansit, atque etiamnum manet, dum id scribo, fruens dulcissimis illis delicijs ac amplexibus: & aliunde natura hæc patitur, quæ antea. Benedictus sit Deus. Amen.

Simili occasione, ut supra retulimus, illi dixit Dominus, hunc modum gaudendi, unaque patiendi, esse specimen quoddam eorum, quæ in hac vita mortali acciderunt Christo Domino amabilissimo Servatori nostro, qui summam gloriam conjunxit tremendis doloribus. Admirandus est sequens eventus, qui contigit decimâ sextâ Maij, anno sexcentesimo vigesimo octavo, & ab illa his verbis describitur.

Rogabam in mea oratione Deum, ut me illuminaret ac doceret, quomodo me conformare deberem ipsius voluntati, cumque desiderarem, ut mihi Divina Majestas gratiam præstaret, prout illi placeret, cœpi subito dubitare, an non fortasse optarem res extraordinarias? unde statim dixi magno fervore: non mi Domine, non volo, nec desidero quidquam præter te, nihilque magis cupio, quam tibi servire, ac te querere, quacunque ratione volueris. Quodsi mihi dæmon ingesserit aliquam imaginationem, ut sceler viam quampiam singularem, nullo modo illam admittam: non habet ille quod hac super re mecum agat: alioquin ipsum comburam & concremabo. Dominus me benignissime audivit, dum id dicerem, responditque mihi svavissime: Anima, quid di-

cis? quomodo poteris comburere, & concremare dæmonem? omnino mi Domine, aiebam ego, dico, quod ipsum sim combustura, & concremata, si mecum hac de re egerit. Advette, quid dicas, respondit Dominus. Omnino mi Domine, rursus dixi: jam enim scio, qualiter me id facere oporteat. Debeo nempe, mi Domine, illum exhibere ac deridere, & nihili facere, quidquid mihi fuerit locutus: nam nihil magis urit dæmonem, quam dum se videt despici, & vilipendi. Nunc Anima, dixit Dominus, veni mecum, es enim fatigata, & refocillaberis in me.

Duxit me secum Dominus ad cœlestem Jerosolymam, & præsentavit prostratam Patri æterno, qui bene mihi precatus, me jussit surgere. Et animadverti, quod, postquam meam animam, dum hac vice ascenderet, vidissem in specie parvæ puellæ, me viderim, quando hic fui à Domino jussu surgere, transformatam quasi in virgulam fumi ascendentis ex thure, quodque directissime ascenderim in altum. Hunc itaque in modum, ubi surrexi, sum à Domino ducta ad maximam altitudinem, quod, ut mihi videtur, nunquam hæcenus ascenderam: an quia tam eximia sunt bona cœlestia, ut quotiescunque obtinentur, aut conspiciuntur, appareant nova? Postquam ascendi ad prædictam altitudinem, vidi stupendissima magnalia immensæ Essentiæ Dei, quæ excedebant omnia, à me aliàs visa. In summitate & vertice illius altitudinis, vidi, supra sublimissimos Cherubinos & Seraphinos exaltatam, speciosissimam & gratiosissimam Dominam, quam nulla potest lingua dignis efferre laudibus. Eminerat admirabili majestate super omnia ibi spectabilia, videbaturque mihi, ipsiusmet Dei sustentari brachio. Quando agnovi, esse Celsissimam Virginem Dominam nostram, non capiebam me præ solatio. Salutavi illam quam optime potui: petij ab ea gratias pro multorum, qui se mihi commendaverant, remedio: rogavi ipsam, ut instanter intercederet apud suum sanctissimum Filium. Audivit me peramanter, dixitque mihi, se id facturam. Dum isto

fruerer conspectu, univit me secum Deus, ubi, disparente mihi sanctissimâ Virgine, sum satis diu fructa stupendis bonis, & qui-evj in Divino Esse.

Postquam ad me redivi, dixit mihi Dominus: Anima, jam est tempus, ut abeas ad tuum angulum, & scribas epistolas pro meo honore, & profectu ac solatio tuorum proximorum. Non mi Domine, dixi ego, non abibo, nisi me tua Majestas comitetur. Nescio, qualiter anima hujusmodi occasionibus sit comparata, ut, dum summè reveretur Deum, nihilominus sic loqui non vereatur. Omnino Soror, dixit Divina Majestas, abi, dabo tibi aliquem, qui te comitetur. Et ostendendo mihi quandam beatam & elegantissimam puellam circiter sexennem: hæc inquit, te comitabitur. Non Domine, rursus respondi, non abibo, nisi te comite. Itaque comitetur te etiam, subjunxit Dominus, Ludovicus de Ponte, & Marina Hernandez tua socia. Tandem, quantumcunque invitata, debui redire, comitantibus me tribus sanctis Animabus, quas mihi Dominus assignaverat. Quando perveni ad meum angulum, accessit ad me illa pulcherrima, ac beata puella, & dixit mihi: amita mea, non me novisti? atque arctissimè me est amplexata. Tum illam agnovi, & respondi ipsi: ita, delictolum meum, bene te nescio. Scias autem, amita mea, dixit puella, me in cælo occupari eo, quod asserui in fine vitæ meæ, dicendo: abeo ad cælum, ut inter choros Angelorum benedicam, & laudem Deum. Sic est, hoc nunc ibi munus exequor. Sanctus Pater Ludovicus aderat quasi arridendo, lætus ob meam cum puella conversationem. Marina Hernandez solatio affluens, mihi gratias egit, ob susceptam à me pridie ad domum quandam Virginem, quam ista existens in hac vita, propter singularem illius virtutem, multum amaverat.

His distinebamur, quando audivimus magnum strepitum tonitruorum cum fulgetris, & velut bombardarum in alto resonantium, prope ipsum cælum. Sanctus Pater mihi tum dixit: Dominus venit, noli metuere. Interea veniebat Deus magnâ

stipatus multitudine Angelorum, qui me arctissimè sibi unitam rursus duxit ad celestem Patriam, & elevavit ad illam altitudinem Divini Esse, longè superiorem præcedente, ubi fui submerita, meque perdidit in ipso Deo. Nescio utrum tota fuerim ducta, quia verè me ipsam non sentiebam. Ibi mansi, & postea me reperi in meo angulo, ubi statim potui responderet quaternis epistolis personarum afflictarum, quæ ad me scripserant. Benedictus sit DEUS.

Felix ista puella, de qua Virgo loquitur, fuit ipsius neptis, cui Deus per speciale privilegium acceleravit usum rationis, ut admodum multum sibi meritorum accumulaverit. Obij pronuntiando dicta verba. Hinc, dum alia voce, ut infra dicemus, Sancta ascendisset ad cælum, & mirata fuisset, quod inter animas tantum recentem baptizatorum, & ob questionis usu in prima gratia mortuorum, non videret animam hujus puella, illi quidam angelus dixit, ipsam esse in choro superius, & quod per divinam gratiam obtinuerit lumen anticipatum, & prima gratia promeruerit augmentum. De Marina Hernandez, alama & socia hujus Virginis, heroica virtuti noli, sæpe in hac historia sermo recurrit. Fuit Vallisoleri bene nota, ejusdemque sanctitatis gravissimis viris approbata. Quod nunc exponam, evenit vigesima septima Junij, anni sexcentesimo trigesimo primo: & quia pleruma continet mysteria, atque sublimissimam doctrinam, iussa fuit à suo Confessario, omnes singulatim hujus eventus exprimere circumstantias, quas in eo observaverat. Habebant anima multa, qua hinc discant, & non parum quod mirentur, ob variarum perfectionum virtutum, quas hæc admirabilis Virgo tum exornavit. Ipsa illum sic recenset.

Feriâ sextâ, post Octavam sanctissimi Sacramenti, peractâ sacrâ Communionem, dum mea anima eliceret ferventes & ardentes affectus, atque efficacia desideria conformitatis in omnibus, & per omnia, cum divina voluntate, multa dicebam Deo, præsertim verò: non te deseram Domine mi Deus, non te dereram Beatissima Trinitas; non dabo somnum oculis meis, neque capiti meo quietem, donec tibi in

corde meo inveniam habitationem, & locum Deo Jacob, qui vivit & regnat in secula seculorum. His, & similibus incredibili ardore dictis, subdebam subito: Ah mi Deus fatigaberis, si id in te cadere posset, audiendis meis clamoribus, & meis continuis molestationibus. Divina Majestas audivit hæc ex affectu cordis mei orta alloquia, responditque mihi benignè & amanter: non fatigor Anima, nec possum fatigari; dum te ausculto, imò gaudeo, ac delector.

Eo momento vidi descendentem de cælo summam quandam Majestatem, tanta cum pompa, ut videretur commotum fuisse cælum cum terra, eodemque tempore vidi, à dæmone, conante effingere simulacrum mysterij descendentis de cælo, similem oculis meis objici repræsentationem. Statim ipsum illuminata à Deo agnovi, & fui notabiliter afflicta, videndo, quòd tali occasione maledictus auderet aliquid simulare, de veritatibus mei Dei, & conversa ad Divinam Majestatem, conquerendo dicebam: Quomodo mi Deus, & mi Domine, permittis hanc abominationem, & impudentiam diaboli? qui tamen non cessabat, imò perseverabat in effingendis ipsdem gestibus, quamvis aliquatenus timendo Angelos mihi assistentes. Cum ita conquerer, dixit mihi Deus: noli angi Anima, noli affligi: nam ad majorem gloriam meam, & bonum animarum, utque elucescant, & magis animæ appareant meæ veritates, si pe permitto, & indulgeo diabolo, ut fingat hujusmodi figuras ac fallitates. Deinde præcepit duobus ex his meis Dominis Angelis, ut dæmonem inde abigeret, qui advertens ipsos moveri, tam celeriter fugit, ut derepente præceps ruerit in infernum. Tum meus sanctus Angelus Custos accessit, tactoque meo pectore & capite, me penitus quietam reddidit, ac pacatam.

Jam illa Divina Majestas, quæ descende-
bat, mihi erat proxima, infundens meæ animæ clarum lumen, & cognitionem, quòd esset sacratissima Persona Spiritus Sancti: quapropter mea anima fuit nonnihil turbata, vehementer obstupefcens

mysteria sui Dei. Appropinquabat magis ac magis eâ specie, quam nescio explicare, quia erat spiritualissima, admirabilis ac divina: & cum ad me pervenisset, impleta fuit mea anima suo Deo, ita ut videretur immersa illi immensitati, & Divinæ Essentiæ sui Dei. Subito autem eadem pompâ, quâ descenderat, & paulatim, summa illa Majestas rursus ascendebar, ducens secum meam animam, dicendo illi hæc verba: veni dilecta mea, amica mea, sponsa mea, ad æternum tui Dei habitaculum. Mea pauper anima, ob audita hæc verba, quamvis ipsi magnum adferrent solatium, nihilominus summè fuit pudescita, erubuit, & extimuit, adeò ut viderer velle in profundam descendere meæ miseræ & vilitatis abyssum: unde me non potui continere, quin ab hoc affectu abrepta dicerem ex animo ad meum Deum: Quid dicis, mi Deus & mi Domine, quid dicis? ego id non intelligo, neque intelligere possum. Indigna sum ancilla tua, & vilissima omnium, quas creavisti, atque abjectissima creatura, ac talem me esse existimo. Revoca tua verba, mi Deus & mi Domine, si me vis consolari ac recreare, & dic mihi: veni miserabilis creatura, infirma, & ad ossa usque in tuis peccatis inveterata, leprosa, surda, & muta, ut te mundem, demque tibi aures, quibus audias divinas inspirationes & vocationes: veni mecum, propter meam bonitatem meam, quia ex pura mea misericordia te volo curare à tua lepra, & vulnera tua sanare. Hoc mihi dicere debes, mi Deus, quo opus habeo. Dum ista speciali proferrem affectu, intimè cognoscens propriam vilitatem, & admirabilissimo eo modo, sicut dixi, ascenderem, mea anima se invenit in illa cælesti Jerosolyma, velut perditam & submersam intra meum Deum, in quadam immensa altitudine. Ita fui constituta, nescio quamdiu, ac deinde me deprehendi in meo angulo, sed tamè intra meum Deum, eodem modo, quo eidem Domino inhaereram, quando ipsum illo matutino tempore suscepi in venerabili Sacramento, ut initio aiebam.

Tunc mihi dixit Christus JESUS Dominus noster: Quomodo vales Anima? quo

quo successu egisti cum sacra Spiritus Sancti Persona? Non respondi ullum verbum, quia eram quasi attonita, & Dominus subiecit, dicendo: bene tibi est, sed ecce scias, me tibi velle instruere grande convivium, teque ad divinas epulas invitare, per quas repleberis me ipso, afflues solatio, & satiaberis secundum tuam capacitatem. Dum mea anima hæc verba audiret, expergefacta ex eo raptu, atque contenta, & plena solatio, dixit magno affectu: Mi Deus, & mi Domine, cum mihi ex pura tua bonitate hæc præstes gratiam, potest utique is qui invitatur, unâ adducere quempiam alium. Esto ita, dixit Dominus, volo tuæ petitioni satisfacere, tibi que hoc dare solatium. Idcirco mea anima, impellente me eo affectu, cepit conjicere oculos in omnes meas socias, & amicas Moniales, ut illas secum adduceret. Veni Anima, agebat Dominus: & anima mea ascendebat cum suo Deo, à quo iterum ducebatur ad cœlestem Jerosolymam, semper tamen circumspiciendo, an viderent etiam meæ amicæ, ac sociæ, & quodammodo ipsis innuebat, dabatque signum, ac si diceret, ut eam comitarentur. Taliter Dominus pervenit ad cœlum, simulque mea pauper anima. Ingressæ quoque sunt illam cœlestem Patriam amicæ, & sociæ, quæ nihilominus substituerunt aliquantò remotius. Mea anima fuit præsentata Beatissimæ Trinitati, & coram ea prostrata, atque Divina Majestas mihi bene præcata est, ac dixit: surge Anima; quod ipsa fecit provoluta in genua, & vehementer obstupescens.

Interea vidi, ab Angelis fabricari mensam quandam mysticam, & adornari: quo apparatu finito Beatissima Trinitas condescendit ad caput mensæ, atque ad ejus dexteram Majestas Jesu Christi Domini nostri, veri Dei & Hominis. Mandavit Dominus Deus quibusdam sanctis Archangelis, ut ad eandem sacram mensam adducerent sanctissimam Virginem Mariam Dominam nostram, & gloriosum sanctum Joachimum, sanctam Annam, & sanctum Josephum. Postquam sacratissima Virgo adfuit cum his Sanctis, exhibentibus ma-

gnum honorem Divinæ illi Majestati. Dominus illos jussit accumbere. Deinde fuerunt pariter adducti, ex mandato ejusdem Dei, multi sancti Patriarchæ & Prophetæ, aliique Sancti ex supremis, qui omnes sunt à Divina Majestate jussi assidere. Tum conjiciens magnus hic Deus oculos in meam pauperem animam, benignè illam jussit accedere ad eam mysticam mensam, ut, quemadmodum summa suâ sapientiâ disposuerat, gustaret illum divinum cibum, quo sustentabantur celestes Palatini, dixitque, suam etiam partem obventuram invitatis, quas adduxeram. Tunc ad me venit meus sanctus Angelus Custos, & hi mei Domini Angeli mihi cohabitantes, atque plures alij, & duxerunt me in illa specie, quam gerebam, ad illam sacram mensam, continuè respicientem socias, & amicas, ut mecum venient.

Cibus, in ea mensa appositus, erat admirabilissimus ac Divinus, & quantum mea anima allequitur, ipsemet Deus, quæ est sustentatio & vita (ut sic dicamus) sui ipsius, propter suum Esse à nemine dependens, & sustentatio ac vita nostra, præcipuum & fons nostri Esse, motuum & actionum, tam naturalium, quam supernaturalium. Et observavi, quod tres illæ Divine Personæ se meæ animæ interdum præstandas præberent instar trium sublimissimum Angelorum, ut videlicet, quantum intelligo, significarent munus, quo eę creaturas funguntur, subministrando illi esse & motum: verum advertebam quoque, me pariter, cum se mihi repræsentarent quasi Angelos, in ipsidem agnoscere id quod erant, hoc est, unam in tribus realiter distinctis Personis Divinitatem. Quæ circa etiam illas in ea specie Angelorum adorabam, modò ut unum Deum, aut ut tres Personas.

Hæc omnia contemplabatur mea anima, partim summo affluens solatio, partim verò valde attonita, eoque magis, quod non possem tam multa, tamque sublimia mysteria comprehendere, quæ multis manifestabantur. Unum erat, quod ex tribus supremis Angelis, qui repræsentabant, ut dico, Sanctissimam Trinitatem,

is, qui medium occupabat locum, distribuerit cibum, imprimisque singulos porrexerit bolos sibi utrinque affidentibus, ac deinde Sacratissimæ Humanitati JESU Christi Domini nostri, quo, ut ego intelligo, indicabatur, qualiter Pater æternus sit origo & fons, à quo Divina Essentia communicatur Filio & Spiritui Sancto, quodque Christus Dominus noster, quæ homo (quia est Divino Verbo unitus) obtineat primum locum, & præ omnibus creaturis in gradu incomparabiliter perfectissimo, participet dona Dei. Postea dabat suo ordine omnibus convivis, quod juxta cujusque capacitatem singulis conveniebat. Fiebat porro, ut, cum admovisset cibum ad labia convivarum, replerentur Deo, & multis donis, quæ ipsis communicabantur, juxta singulorum votum, ac divini beneplaciti dispositionem. Adverti, quod ille Angelus medius, representans, sicut dixi, Personam Patris æterni, dum dispensaret eum Divinum cibum, duobus ipsum tantummodo digitis sumeret, ex quadam velut patena: & intelligo, per hos duos digitos fuisse significatas reliquas duas Divinas Personas, quæ unà cum Patre impertiantur hæc mystica dona suis creaturis, & patenam fuisse figuram Divinitatis, ac Divinæ naturæ, communis omnibus tribus Sacrosanctis Personis, quæ in ijs est principium operum, unde, tanquam ex causa, procedunt effectus, quos Deus in suis creaturis operatur.

Modus, quo id peragebatur, atque dispar illa, sed suâ singulis proportionem convenientissima, distributio, & communicatio, res erant tam admirandæ ac divinæ, ut non solum à lingua nequeant ullâ ratione adumbrari, sed neque ab anima potuerint comprehendi. Senti nihilominus in mea anima effectum portionis, quæ mihi obtrigit, competens statui spirituali, in quo me Deus conservat: fui enim quodammodo repleta Deo, & suavissimo affectu solatio. Sociæ quoque, & amicæ, modo ipsis occulto suam acceperunt partem. Mysterium, præ æteris meæ animæ manifestatum, illud erat, quod sublimi cognitione perceperim, qualiter Deus se comprehendendo, semet amet, & ipso fruatur, sine dependentia ab ulla creatura, eò quod sit supremus Deus & Dominus universorum, à quo omnia creata in suo esse dependent, & in conservatione; atque omnia summa & amabili providentiâ, secundum ipsius bonitatem ac misericordiam, & uniuscujusque indigentiam, justissimè ac perfectissimè gubernantur. Erat verò mea anima, dum omnia ista mysteria videret, vehementer elevata, sibi que erepta in magna ecstasi, licet ignorem, quamdiu hic raptus duraverit, post quem me reperi in meo cubiculo plenam erubescentiâ, ob meam vilitatem, & admiratione, ob talia mei Dei opera, qui semper sit millies, iterumque millies benedictus.

Amen.

CAPUT XXII.

Visitationes, quibus illam dignati sunt gloriosi Sancti, Joachimus, Anna, & Joseph.

Am familiariter fortunata hæc Virgo versabatur in cælesti Aula, & heroica ipsius virtutes adeo similes erant virtutibus Beatorum illius incolarum, ut Deus non tantum voluerit, quod illi gratificaretur, eam frequenter ascendere ad cælestem Patriam, interdumque invisere illos felices Palatinos, cum quibus postea in æternum esset victura; verum

etiam ipsi, durante ejus exilio, ex empyreo suo Palatio, quod in imperiali illius habent Civitate, descenderent ad pagum nostræ terre, & pauperum tugurium, in quo ipsa morabatur, ad eam consolandam. Adeo ut propè nunquam aliqua præterierint septimana, quin illa eo ascenderet ad gratulandam ipsis eorum gloriam, aut illi vicissim eam reviventes huc descenderent, ad ipsam confortandam in illius afflictionibus. Multa hæc de re habentur in pri-

Vita Mar. de Eschob. Pars II.

N

ma